

*Моїм батькам, які дали мені все
й нічого не просили навзамін.
Моїй сестрі, першій і найприскіпливішій читачці
від джмелів і надалі.
І моїй дружині, чиї кохання, підтримка й нагадування,
що час від часу треба полишати клавіатуру,
зробили цю книжку чимось набагато більшим,
ніж я міг сподіватися.*

**Уклінно запрошуємо вас до маєтку
Блекгіт-гаус на бал-маскарад.**

Вас із великою приємністю вітатимуть
господарі маєтку, родина Гардкаслів:
*лорд Пітер Гардкасл,
леді Гелен Гардкасл,
а також їхні син Майкл Гардкасл
і донька Евелін Гардкасл.*

Високоповажні гості:
*Едвард Денс, Крістофер Петтігрю й Філіп Саткліфф,
родинні соліситори¹;
Грейс Девіс та її брат Дональд Девіс,
завідники світських заходів;
капітан Кліффорд Геррінгтон,
морський офіцер у відставці;
Міллісент Дербі та її син Джонатан Дербі,
світські особи;
Деніел Коулрідж, професійний картяр;
лорд Сесіл Рейвенкорт, банкір;
Джим Рештон, констебль;
доктор Річард (Діккі) Еккер;
доктор Себастьян Белл;
Тед Стенвін.*

---

¹ Соліситор — категорія адвокатів у Великій Британії, що ведуть підготовку судових матеріалів для ведення справ баристерами — адвокатами вищого рангу. (Тут і далі прим. ред., якщо не зазначено інше.)

Челядь:

*Роджер Коллінз, дворецький;
місіс Драдждж, куховарка;
Люсі Гарпер, головна покоївка;
Алф Міллер, головний стайничий;
Грегорі Голд, художник;
Чарльз Каннінгем,
камердинер лорда Рейвенкорта;
Мадлен Обер,
камеристка Евелін Гардкасл.*

*Гостей з усією повагою просять утриматися
від будь-яких згадок про Томаса Гардкасла
й Чарлі Карвера, бо пов'язані з цими
двома особами трагічні події
й досі крають родині серце.*

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

С тупаю крок і одразу ж усе забуваю.
— Анно! — вигукую я й вражено стуляю рота.

У голові порожньо. Я зеленого поняття не маю, хто така Анна чи нащо я її кличу. Навіть не знаю, яким чином сюди потрапив. Я стою серед лісу, рукою затуляючи очі від мжички. Серце аж заходиться. Від мене смердить потом, ноги тремтять. Напевне, я біг, от лише не можу пригадати, чому саме.

— Як... — Я затинаюся, побачивши свої руки. Кошаві, потворні. Незнайомі. Я не впізнаю їх.

Уперше відчувши страх, намагаюся згадати про себе бодай щось: когось із родичів, адресу, власний вік, будь-що... але намарно. У мене навіть імені немає. Усі спомини, які ще мить тому жили в моїй голові, нині здиміли без сліду.

Горло перехоплює, дихання стає гучним та уривчастим. Ліс крутиться, чорні цятки майорять перед очима.

«Заспокойтеся».

— Не можу дихати... — сичу я.

Кров нуртує у скронях, і я валюся на землю, пальцями вгрузаючи в багнюку.

«Можете. Просто заспокойтеся».

Голос у моїй свідомості звучить урівноважено, зимно й владно.

«Заплющте очі. Прислухайтеся до лісу. Зберіться».

Корюся голосу й заплющую очі, але єдине, що я чую, — це власне уривчасте дихання. Упродовж тривалого часу воно

перекриває все, але звільна, дуже звільна я проколюпуу у власному страху дірочку, крізь яку прориваються інші звуки.

Дощові краплі лопотять листям, над головою шелестить віття. Праворуч від мене дзюрчить струмок, на деревах гави, вони б'ють крилами, здіймаючись у небо. Щось шамрає в траві, десь зовсім поряд, на відстані доторку, дріботить кролик. Одну за одною я сплітаю ці нитки нових споминів, горнуся в рядно свого п'ятихвилинного минулого. Цього досить, щоб притлумити паніку бодай на якийсь мент.

Незграбно зводжуся, мимоволі дивуючись тому, який я високий, як далеко від мене опиняється земля. Заточуючись, струшую вологе листя зі штанів, уперше помітивши, що на мені смокінг. Сорочка забрьохана брудом і червоним вином. Напевне, я був на кликаній вечері. Кишені порожні. Пальта нема, отже, я не міг відійти аж так далеко. Це обнадіює.

Судячи зі світла, зараз ранок, тож, напевне, я вештався тут цілу ніч. Ніхто не вбирається в смокінг, щоб провести вечір на самоті — отже, хтось уже мусив помітити моє зникнення. Певна річ, за цими деревами є будинок, мешканці якого наразі саме прокидаються, б'ють на сполох, виряджають пошукові заgonи... Удивляюся в зарості, непевно, сподіваючись побачити, як із-за гущавини виходять мої друзі, як плескають мене по плечу й жартують, а потім ми разом повертаємося додому. Утім ці мрії не годні вивести мене з лісу, і я не можу просто сидіти й чекати, поки мене врятують. Мене б'є трем, зуби цокотять. Треба йти, бодай задля того, щоб зігрітися, але навколо самі дерева. Жодної змоги дізнатися, рухаюся я назустріч рятунку чи плуганюся чимдалі геть від нього.

Розгубившись, повертаюся до останнього, чим переймався той, ким я був раніше.

— Анно!

Хай хто ця жінка, достеменно саме вона є причиною того, що я зараз тут. Проте я не годен її уявити. Можливо, це моя дружина? Чи донька?

Жодне із цих припущень не здається мені правильним, але щось у цьому імені вабить мене. Я відчуваю, як воно ніби намагається скерувати кудись мій розум.

— Анно! — кричу я радше з відчаєм, ніж із надією.

— Рятуйте! — лунає жіночий крик у відповідь.

Я рвучко обертаюся на цей голос. У голові паморочиться, але ген далі між дерев я бачу її, убрану в чорну сукню жінку, яка мчить щодуху. Кілька секунд по тому я помічаю її переслідувача, що дереться за нею крізь чагарник.

— Ані руш! — горлаю я, але голос мій слабкий і зморений; його й не чути за їхнім тупотінням.

Через шок мене наче правець побив; коли нарешті я зринаюся навздогін зі швидкістю, якої й не сподівався від свого знесиленого тіла, ті двоє вже майже зникли з очей. І хоч як хутко я мчу за ними, наздогнати не можу.

Піт заливає мені чоло, струджені ноги не тримають, піднімаються, і я гепаюся в багнюку. Борсаюся в падолисті, насилу здійснююся на рівні — саме вчасно, щоб почути її крик. Несамовитий, нажаханий, він затоплює ліс. І уривається після пострілу.

— Анно! — гукаю я нестямно. — Анно!

Відповіді немає — лише луна пострілу, що згасала.

Тридцять секунд. Саме стільки я зволікав після того, як угледів її вперше. Саме на цій відстані від неї перебував, коли її вбили. Тридцять секунд вагання, тридцять секунд, щоби втратити людину остаточно й назавше.

Помічаю в себе під ногами товстелезну гілляку. Піднімаю її, замахуюся на пробу — вага й відчуття шкарубкої кори під пальцями додають мені впевненості. Авжеж, проти пістолета зиску з такої зброї буде мало, але це все одно ліпше, ніж вештатися лісом голірuch. Я й досі задихаюся, і досі тремчу після пробіжки, але відчуття провини тягне мене туди, звідкіля пролунав крик Анни. Намагаючись не шуміти, відсуваю похиле гілля, видивляючись те, чого бачити мені насправді зовсім не хочеться.

Ліворуч від мене хрускає гілка.

Затамовую дух, несамовито дослухаючись.

І знову лунає тріск. Чути, як хтось крокує падолистом і сушеною, обходячи мене з тилу.

Кров холоне в жилах, я щіпенію. Не наважуюся озирнутися.

Хрускіт гілок дедалі ближчає, зовсім упритул за спиною я чую неглибоке дихання. Ноги мої підтинаються, ломака випадає з рук.

Я зараз помолився б, але слова пригадати годі.

Тепле дихання торкається шиї. Відчуваю запах алкоголю й цигарок, душок немитого тіла.

— На схід, — хрипить чоловік, кладучи щось важке мені в кишеню.

Він відступає, кроки віддаляються в гушавину, а я сповзаю долі, притискаюся чолом до багнуки, вдихаю запах вологого падолисту й гниляччя. Щоками струменять сльози.

Полегшення, яке я відчуваю, просто принизливе; це боягузтво жалюгідне. Я навіть не зважився глянути своєму мучителю в очі. Ну *що* я за людина така?!

Лише за кілька хвилин страх відступає достатньою мірою, щоб я зміг поворухнутися. Але й тепер мушу на якийсь час прихилитися до найближчого дерева, щоб перепочити. Подарунок убивці своєю вагою відтягує мені кишеню. Боячись того, що можу в ній знайти, занурюю руку й видобуваю назовні срібний компас.

— Отакої... — видихаю здивовано.

Скельце тріснуло, метал у подряпинах, на тильному боці гравірування — ініціали «С. Б.». Не розумію, що вони означають, але вказівки вбивці недвозначні.

Мені треба скористатися компасом і рушати на схід.

Кидаю провинний погляд на ліс. Тіло Анни має бути десь неподалік, але мене лякає те, як відреагує вбивця, якщо я наткнуся на нього. Можливо, саме тому я й досі живий — бо не спробував підступитися ближче. Чи й справді мені аж

так кортить випробовувати, наскільки вистачить милосердя душогуба?

«Якщо тільки це й справді милосердя».

Дуже довго дивлюся на тремку стрілку компаса. Я майже ні в чому наразі не впевнений, але достеменно знаю, що вбивцям милосердя не притаманне. Байдуже, у яку гру він грає, — я не можу довіряти його пораді, дослухатися до неї не варто. Але якщо я цього не зроблю... Знову роздивляюся ліс. Хоч куди кинь оком — усюди все однакове: самі дерева, яким кінцяйкраю немає, і похмуре небо.

«Це ж якою мірою треба заблукати, щоб дати змогу дияволу показати тобі шлях додому?»

І вирішую, що саме такою мірою.

Прецінь такою, як заблукав я.

Відхилившись від стовбура, кладу компас на долоню. Стрілка показує на північ, а я вирушаю на схід, проти вітру й холодної нечі, проти цілого світу.

Надія полишила мене.

Я сліпець у чистилищі, який не бачить тих гріхів, що допровадили його сюди.

Віє вітер, злива посилилася й репіжить крізь дерева, краплі відскакують від землі аж до кісточок, а я йду за компасом.

Угледівши крізь мряку кольоровий спалах, плуганюся до нього й бачу червону хустинку, прицвяшену до дерева, — либонь, залишилася від якоїсь давезної дитячої гри. Видивляюся ще одну, помічаю її за кілька футів від себе, потім удається вгледіти наступну, а тоді ще одну. Зашпортуючись, чвалаю поміж ними крізь морок, аж нарешті дістаюся до краю лісу. Деревя розступаються, і просто перед собою я бачу величний маєток у георгіанському стилі. Фасад з червоної цегли оббитий плющем. Схоже, будинок закинутий. Довга рінява під'їзна аляя, що веде до парадних дверей, губиться в бур'янах, прямокутні моріжки обабіч неї геть зболотніли, на самому їхньому краєчку в'януть блаженські квіти.

Вишукую бодай якісь ознаки життя, роздивляюся темні вікна, аж нарешті помічаю тьмаве світло на другому поверсі. Либонь, воно б мало заспокоїти мене, натомість я вагаюся. Мені здається, ніби я натрапив на якесь спляче чудовисько, величезне, жахливе й нерухоме, а непевне світло за шибою — це насправді його серцебиття. Навіщо вбивця дав мені цей компас? Певна річ, суто для того, щоб допровадити просто в пащеку ще гіршої халепи.

Згадка про Анну змушує мене ступити перший крок. Вона загинула через ті тридцять секунд моїх вагань, і от я знову зволіаю. Нервово глитаю, витираю мокре від дощу обличчя й перетинаю моріжок. Піднімаюся щербатими сходами ганку

до дверей. Гупаю в них з якоюсь дитячою люттю, витрачаючи на це рештки сил. Щось жахливе сталося в лісі, і душогуба ще можна покарати, якщо тільки мені вдасться розбудити мешканців маєтку.

Утім, на жаль, мені це не вдається.

Б'юся у двері аж до знемоги, але мені не відчиняють.

Склавши долоні човником, притискаюся обличчям до шибок високих вікон обабіч дверей, але вітражне скло зашмароване тлустим шаром бруду, через який можна роздивитися хіба що якісь розмиті жовті плями. Я гепаю по шибках долонею, а відтак відступаю й роздивляюся фасад, міркуючи, чи є тут якийсь інший вхід. Саме тоді помічаю дзвоник — іржавий ланцюжок, оповитий плющем.

Виплутую його й щосили смикаю, а потім іще раз, і ще, аж допоки за шибамі починається якийсь рух.

Двері мені відчиняє заспаний чоловік такої химерної зовнішності, що якусь мить ми просто мовчки стовбичимо, витріщаючись один на одного. Він приземкуватий горбань, жахливі шрами від опіків укривають половину обличчя. Завелика піжама теліпається на ньому, наче на вішаку, на кособокі плечі накинутий старезний цинамоновий¹ шлафрок². Горбань мало скидається на людину, радше на останнього представника якогось зниклого виду, що загубився в плетиві нашої еволюції.

— Хвалити Бога! Мені потрібна ваша допомога! — вигукую оговтуючись.

Він витріщається на мене, роззявивши рота.

— У вас є телефон? — удаюся до ще однієї спроби. — Треба викликати поліцію!

Жодної реакції.

— Та не стовбичте ви бовваном, хай вам грець! — кричу я, струшую його за плечі, а потім повз нього проштовхуюся до

¹ Цинамоновий (*заст.*) — кольору кориці; брунатний.

² Шлафрок (*заст.*) — домашній халат.

вестибюля й тепер уже сам спантеличено роззявляю рота, роззираючись довкола. Усе тут блищить, у вимощеній чорно-білою мармуровою плиткою підлозі¹ відбивається кришталева люстра на кількадесят свічок. На стінах висять свічада в рамах, широкі сходи з вигадливо прикрашеним поруччям ведуть нагору, до галереї другого поверху; вузький червоний килим тече донизу сходами, наче кров якоїсь забитої дичини.

У віддаленому кінці вестибюля гупають двері, і з глибини будинку виринає вервечка челяді. У руках у них оберемки рожевих і бузкових квітів, аромат яких перебиває пахощі розтопленого воску. Розмови вщухають, щойно вони помічають захекану прояву біля дверей. Одне за одним слуги повертаються до мене, увесь вестибюль наче затамовує дух. Незабаром єдиним звуком, що порушує тишу, стає ляпання крапель з мого одягу на цю чудову чисту підлогу.

Крап.

Крап.

Крап.

— Себастіане?

Вродливий білявець, убраний у светр для крикету й лляні штани, хутко збігає сходами, перестрибуючи через два щаблі разом. На вигляд цьому чоловікові трохи за п'ятдесят, хоча вік робить його радше елегантно підтоптаним, аніж змореним чи спорохнілим. Тримаючи руки в кишенях, він навпрошки йде крізь увесь вестибюль до мене, розтинаючи мовчазний натовп челяді. Утім сумніваюся, що він узагалі її помічає: пильний погляд його аж прикипів до мене.

— Друже мій, на Бога, що з вами сталося? — питає він, співчутливо насупивши брови. — Коли я востаннє вас бачив...

— Ми маємо викликати поліцію! — вигукую я, хапаючи його за руку. — Анну вбито.

---

¹ Чорні й білі кахлі, що утворюють різноманітні візерунки на підлозі вестибюля, вважали візитівкою найзаможніших будинків. (Прим. пер.)